

s police kovčežec, pa hajdi na prosto! Pot mi zabrani policijski uradnik; moral sem se dati popisati: kdo sem, kaj sem, kam grem, zakaj kolovratim po svetu, itd. Sicer je vse to zapisano v potnem listu; pa vendar, ker turški uradniki ne umejo nemščine, se moraš legitimirati ustmeno, in sicer — francosko. No, saj sem se že teden dni izprehajal po pariških bulvardih; zato sva se pogovorila, da je bilo veselje.

Mesto Adrianopol — Turki mu pravijo Edirné, Bolgari pa Odrin — leži dobro uro od postaje, onkraj Marice, na nizkem

Carigrad: Berač na velikem mostu.

hribu. Že od daleč zagledaš visoke minarete Selimove džamije, ki stoji vrh griča.

Solnce se je baš vzdigovalo izza Črnega morja, ko sem korakal po široki cesti proti mestu. Velik kamniten most vodi čez Marico (ne: Márico). Široka je ta slovanska reka, pa plitva. Parobrodí ne morejo voziti po njej, kvečjemu plavi. Kadar naraste, poplavi celo ravnino tako, da ne moreš od postaje do mesta.

Star je Adrianopol, lahko rečemo, že 2000 let. Popraval in olepšal je mesto cesar Hadrijan, po katerem je dobilo tudi svoje ime. Pri tem mestu je cesar Konstantin

premagal Licinija, tukaj so Goti l. 378. pobili cesarja Valenta. V XIV. stoletju so ga osvojili Turki; 100 let je bil Adrianopol stolica turškega cesarstva, dokler ga ni izpodrnil Carigrad; a še dandanašnji ga imenujejo drugo turško glavno mesto.

Prišel sem v Odrin. Bil sem razočaran. To naj bi bilo za Carigradom prvo turško mesto! Ulice ozke, blatne, slabo tlakane; hiše nizke, napol lesene. Veliko je mesto, veliko, saj šteje nad 70.000 duš; pa je tudi umazano, da nikoli tega. „Vodnik“ sam pravi: „Karakterističen za Adrianopol je njegov pristno turško-tatarski značaj; mesto ni pravzaprav nič drugega kot iz slabih bajt sestavljeno šotorišče, vsled obilnih vrtov neizrečeno razsežna vas.“ Prepričal sem se, da ima „Vodnik“ čisto prav.

Največja, pa tudi edina znamenitost tega mesta je džamija Selima II. Turki pravijo, da je najlepša v celem cesarstvu. Lepa je v resnici, nič manj kot Aja Sofija. Velika je in krasno opravljena. Sredi mošeje izvira studenec. Mohamedanke, katerih je bilo nekaj v džamiji, so klečé pile iz njega. — Mošejo dičijo štirje minareti, ki so do 60 m visoki, lepo izdelani iz rezanega kamna. Imajo po tri galerije. Cerkevnik mi je odprl, da sem zlezal na enega izmed njih. Trojne stopnice vodijo do vrha; minareti so že sami na sebi ozki; napraviti pa v stolpu troje stopnic tako, da z enih ne moreš preiti na druge, je prava umetnost. 300 stopnic vodi do vrha; razume se, da sem splezal prav na tretjo galerijo. Krasen razgled se ti nudi odtod na mesto in na okolico!

Pravijo, da biva v Adrianopolu 23.000 mohamedancev in do 40.000 kristjanov; pa vendar cerkvá ne vidiš skoraj nikakršnih, mošej in minaretov pa brez števila. Allah ima pač bolj vdane vernike, kot so kristjani!

Nekaj novejših poslopij, par velikih vojašnic, prostoren bazar: to so vse znamenitosti odrinske. Škoda, da sem izstopil v Adrianopolu in s tem izgubil en dan. Pod milim Bogom nisem imel kaj gledati, ničesar delati. Prvikrat v treh tednih mi je postalo dolgčas, in to prav pošteno. Odpeljal bi se